

народа се канѣлъ на митингъ въ двора на Сливенската черква, день 23-и Януарий (1872 г.). Въ устрояването на тоя митингъ важно участие евзель и тогавашниятъ сливенски учителъ и общественъ дѣецъ *Петъръ Ивановъ* отъ Стара Загора. (Телеграмата отъ Цариградъ е пристигнала късно вечерята на 21-и Януари). И дѣйствително, почти всички възрастни сливенци, на брой около 5,000 души (тогава Сливенъ е броялъ близо 23,000 души) се стекли на урѣченото мѣсто. Широкиятъ дворъ на черквата никогажъ не е виждалъ такова множество отъ граждани, а още повече събрани за протестъ, — явление първо по рода си до тогава. Слѣдъ като се разгласила възмутителната постѣпка на патриаршията, избрали една депутация, която трѣбвало да иде при мютесарифина, за да го моли да се яви при събрания народъ и лично да чуе неговитѣ жалби. Депутацията пристигнала въ конака, въ момента, когато новиятъ мютесарифинъ Али бей изпращаль прѣдшественника си Джевидъ-паша, извѣстенъ българофилъ. Депутацията съобщила на Али-бей искането на народа, а той, придруженъ отъ виднитѣ тогава сливенци *Панайотъ Минковъ*, *Михалаки Гюлмезовъ* и *Русчо Мирковичъ*, запѣтилъ се за черковния дворъ. Когато видѣлъ множеството той изтрѣпналъ (разпратъ даже, че му се пукнала едната уста), но въ сжщия мигъ подготвения народъ извиква въ единъ гласъ: *падишахамъзъ чокъ яша* (Да живѣй Султана!) Слѣдъ това Али-бей се успокоилъ и приелъ специална депутация отъ събрания народъ, която му съобщила, че мирнитѣ сливенски граждани, събрани на митингъ, далечъ отъ да се бунтуватъ, протестираатъ срѣщу патриаршията, която извергнала владицитѣ имъ и накарала да ги заточатъ, и искатъ щото турското правителство да ги пусне на свобода. Али-бей обѣщаль, че още сжщия часъ ще телеграфира на Великия Везиръ да изпълни молбата имъ, а сега да си разотидатъ мирно и тихо по работата си. И наистина, до вечерята на сжщия день сливенци получили чрѣзъ Али бей телеграма отъ Великия Везиръ Махмудъ Недимъ Паша, че владицитѣ сж пуснати на свобода и че на българския черковенъ въпросъ въ кратко врѣме ще се даде окончателно рѣшение. (Тая паметна телеграма, още тогава прѣписана отъ *Добри Минковъ*, и до днесъ се пази въ канцеларията на черквата Св. Димитъръ, грижливо турена въ рамка съ стъкло, подъ надписъ: „Образъ на новопристигналия везирски телеграмъ до Сливенския мютесарифъ. . .“¹⁾

¹⁾ Ето съдържанието на телеграмата: „Българската работа като се намира почти на свършване, и като довѣрието на народътъ е отдавна угодно на Високата Порта, извършеното съ намѣрение за поскорошно свършване не е причина за отчайване; съ думигъ на тогосъ и оногосъ не трѣбва да се страхуватъ и отчайватъ като мислятъ, че прѣдставителитѣ имъ (владицитѣ имъ) сжзаточени; послѣдствието на това. въ малко дни ще се засвидѣтелствува, и съ това намѣрение Ви-